

angriber ham for, at Lønningerne ere, som de ere. Man kan dog ikke den ene Dag vedtage en Lønningslov for en hel Klasse Funktionærer og den næste Dag paa Finansloven fremsætte Forslag til Forandringer i denne Lønningslov; det synes mig aldeles umuligt. Jeg sad i sin Tid i Jernbanekommissionen og kom der i Mindretal. Mit Forslag var, at man skulde vedtage ensartede Lønningslove for alle Etater, saa at man ikke vedtog en Slags Lønningslove for Postetaten og en anden Slags Lønningslove for Jernbanefunktionærerne. Og det viser sig ganske rigtigt, at det ene Aar efter det andet kommer man og siger: Nu har den Etat faaet det, hvorfor maa saa den anden Etat ikke faa det? Saa retter man det. Men det næste Aar kommer der et lignende Andragende. Det naturlige var, at alle Etater bleve ligestillede; thi det er klart, at naar en Mand ofrer sit Liv og sin Gerning i Statens Tjeneste, kommer det ikke an paa, om han har taget Eksamen i den eller den Retning, eller om det, han har naaet, skyldes den praktiske Uddannelse eller den teoretiske Undervisning, han har faaet. Det synes mig rimeligt, at man stiller de forskellige Klasser ensartet med Hensyn til Lønning, Alderstillæg o. s. v. og ligeledes ved Spørgsmaalet om Huslejegodtgørelse.

Grunden til, at Huslejegodtgørelsen blev ophævet for Jernbanetaten i sin Tid, tror jeg, var den, at man ikke mente, det var rigtigt at give Folk, som bo i Hovedstaden, Huslejegodtgørelse. Man skal give Funktionærerne ensartede Lønninger over hele Landet, og man skal ikke sætte Præmie paa, at Folk særlig søge til Hovedstaden. Efter min Opfattelse skulde man snarere sætte Præmie paa, at Folk bleve ude paa Landet, hvor der er mindst tiltalende at være, idet man skulde lade dem, der blive ude paa Landet ved de smaa Stationer, faa en forholdsvis højere Lønning. Men der er ingen Grund til at give forskellige Lønninger til de forskellige Funktionærer, eftersom de bo i en Stad eller arbejde paa Landet. En anden Ting er naturligvis, om Lønningsloven saa er tilfredsstillende. Det kan være, at den ikke er det, men efter min Opfattelse skal man have ensartede Lønninger og sætte dem efter de Steder, hvor det er kostbarest at leve. Saa sætter man Præmie paa, at Folk tage ud paa Landet, hvor der er mindre livligt, men ogsaa mindre kostbart at leve. Det er min Opfattelse, som sagt, at alle Etater burde have ensartede Lønninger, og at der ikke gaves særlig

Præmie for at bo det ene Sted eller det andet, men at Lønningerne ere afpassede efter det Sted, hvor der er dyrest at leve. Det, synes jeg, er retfærdigst og rigtigst.

Det er imidlertid ikke alene Spørgsmaalet om Lønninger og Huslejegodtgørelse, der er Tale om, men ogsaa om Pantiemen. Den var jeg ligeledes misfornøjet med, da den i sin Tid blev fastsat. Imidlertid kom Jernbanekommissionen med sit Forslag, og der blev vedtaget en Lov paa Grundlag deraf, og Lønningerne bleve yderligere forhøjede ud over, hvad Jernbanekommissionen havde foreslaaet. Da det nu kun er 3 Aar siden, dette blev vedtaget, synes jeg, det er uberettiget at angribe den nuværende Minister derfor. Man kan rette Angreb paa Rigsdagen i sin Helhed, fordi den har vedtaget en saa daarlig Lov, men ikke særlig mod Ministeren. At det er en daarlig Lov, er jeg fuldstændig enig i, jeg var heller ikke med i det Flertal, som stillede Forslaget fra Jernbanekommissionen. Jeg vilde ønske, den højtærede Minister kunde finde Anledning til meget snart at tage det hele Spørgsmaal om Lønninger op til fornyet Overvejelse, saa at vi kunne faa en Ordning, hvorved vi i saa Henseende endelig en Gang kunne faa Ro baade i Etaten og ogsaa her paa Rigsdagen.

Zahle: Jeg forstod ikke ret den ærede sidste Taler, det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), thi naar han mener, at det er en daarlig Lov, her er vedtagen, og naar han ønsker, at den højtærede Minister meget snart skulde søge at afhjælpe Manglerne ved den, er det mig ikke ganske forstaaeligt, hvorfor det ærede Medlem ikke vil støtte os i vore Bestræbelser for at bevæge den højtærede Minister til at afhjælpe disse Mangler. Det viser sig nemlig mere og mere, at den Hindring, der er for at faa disse Mangler afhjulpne, findes især hos Ministeren. Den højtærede Minister talte om kunstige Midler, som vare anvendte for at oparbejde en Stemning. Saadanne kunstige Midler kan jeg ikke se ere anvendte fra nogen Side. Det forekommer mig snarere, at den højtærede Minister anvender kunstige Midler for at holde den Sag nede, thi naar den højtærede Minister henviser til, at man muligvis vil komme til at bygge Tjenesteboliger for samtlige Jernbanefunktionærer eller i hvert Fald for alle de her omhandlede Funktionærer, kan jeg ikke tænke mig andet, end at det er en Tanke, som er udkastet for at være en kunstig